

GÁLLA EDIT

Munkaterv

*Tisztelt Bizottság, én készültem.
Gyerek helyett ezt a munkatervet szültem.*

*Ajánlásom nincs, sem üzleti ajánlatom.
Saját magamat nem sajnáltatom:*

*Szerény ez a terv és igénytelen.
(Ahhoz képest, hogy volt rá fél életem.)*

*Viszont higgadt plánum ez, kiegyensúlyozott:
Érett felnőttkorom egykedvűséget hozott.*

*A példaképeimet: szentet, öngyilkost, halál fiát
Lesöpörtem a polcról, és nyolc oldal bibliográfiát*

*Csatoltam ahhoz, amit írtam.
A megszólást, lenézést, somolygást kibírtam.*

*Fenyítésről, ökölrázásról nem beszélek:
Talán én voltam az, aki mindent félreértett,*

*Mert rövidlátó vagyok, és kissé süket.
(Ezért is kérem szíves elnézésüket.)*

*Életvidám az arcom, ha kenek rá festéket,
És igenis szeretem az emberiséget,*

*Béke velük: mantra, szútra, nirvána.
A terv borúlátása nyilván a*

*Fényviszonyoknak tulajdonítható: az ég
Lakatlan, a mennyei fény már rég*

*Nem ég a föld felett. Homály leple alatt
Nem láthatok, de érzek komor, nyomort betűző tűzfalat,*

GÁLLA EDIT (1985, Budapest) költő, műfordító, tanár. Az ELTE-n végzett doktori tanulmányokat és a Károli Gáspár Református Egyetem óraadó tanára. Versei 2005 óta jelennek meg irodalmi folyóiratokban. 2012-ben Fulbright ösztöndíjat, 2018-ban NKA alkotói támogatást kapott. Első kötete: Egy másik életben (Napkút, 2016).

*Rikácsolva záruló rácsot, szélesen vigyorgó
Zsákutcát, a mélység felé nyikorgó*

*Mozgólépcső lejáratot, sziszegve széttáru-
lót: ezüstös, áruló*

*Csillogással szolgágot rejtőt,
Gyűlölet fagyától síkos, sok, aljas lejtőt.*

*Így jutottam arra a feltevésre,
Hogy fényre van szükség, legalább egy kevésre,*

*Hogy kepecét kerüljek, találjak pallót, rámpát.
Hát felkapcsoltam költészetem, a kicsiny zseblámpát.*

*Talán hatóköre szűkös, és fénye gyér,
Mégis: apró világítótorony ő a ködben, egy próbát megér.*

*Segíthet más alagsor-lakóknak, hogy nekik is jusson emelet.
És, hogy lámpámba vehessek elemet –*

*Akár bolondság tőlem, akár elbizakodottság –
Önökhöz fordulok, tisztelt Bizottság.*

Refrén

*Nejlonharisnyát adtak és konzervbarackot,
Pimaszul kérdezték, ugye nem haragszok,*

*A fronton engem küldtek legelőre,
Kicsaptak a csupasz, póre legelőre,*

*Hetvenhétyszer zárták orrom előtt a rácsot,
Morzsát sajnáltak tőlem, míg ették a kalácsot,*

*Nem lehetett gurgulázva nevetni, se hörögni, se sírni,
Csak kőbe vésett Gorgon-főként kibírni*

Évtizedek záporát, a jég verését,
Kajánul állni végig vetélytársak temetését,

Pisloghat a mécses, soknak szeme se rebben,
Azon vetélkednek, ki hazudik szebben,

Késeket éleznek és késlekednek élni,
Nyomban elgáncsolják, aki mer remélni –

Ki volt a tettes? Ki furkált, ki szurkált, ki ártott?
A felejtés-esőben arcuk felismerhetetlenné ázott,

Eltűnnek a ködben, de hűen és konokul itt maradok én,
Mint elakadt lemez, mint régi refrén.

Nincs nyugalomuk a gonoszoknak

Nem jut idő a gonoszoknak
védőbeszédre, mindhiába makognak.
Kertészkedtek? A község gyümölcsei
mégis savanyúak. Istápoltak?
A jó emberek szemölcsei

mégse múlnak. A gonoszoknak
semmi hasznuk, nem is jut azoknak
sem elismerés, sem vagyon.
Ha hallgatnak, ha szólnak, egyaránt vérlázítóak:
a községbéliek már ütnék őket agyon.

Nincs sehol hely a gonoszoknak,
bár indulni restek, bár gyáván zokognak,
rendeznek rájuk hajtóvadászatot
a derék emberek:
úzik őket, mint a veszett állatot.

*Nyomukban füstfelhők gomolyognak;
alápörkölnék a gonoszoknak:
lángoljanak a tisztátlanok, velük égjen a métely.
A falubéliek tiszta szívében
csak így hamvad el végleg a kétely.*